

Chiếc lá mùa Thu

Các bạn thân mến,

Hôm nay tôi cho phép tôi được chia sẻ với các bạn một chút xuyên xao với thiên nhiên bên ngoài nha, vì nói gì thì nói, thiên nhiên, cảnh vật bên ngoài cũng ảnh hưởng rất nhiều đến cách sống của chúng ta, nó chi phối cách ăn ở mỗi ngày, chỉ biết rằng: “hôm nay trời nhẹ lên cao , tôi buồn, không biết vì sao tôi buồn (st)” là vậy. Cũng may ở bên này chúng ta có 4 mùa Xuân Hạ Thu Đông rõ rệt, đậm nét, nên cảm nhận của chúng ta sâu xa hơn nhiều...mà cảm nhận thì vui buồn đều có, tùy theo tâm ý, kỷ niệm, cách sống của mỗi người...đây cũng là gia vị làm cho tâm linh chúng ta sống động hơn.

Gần trưa, trời có chút nắng ấm hơn, tôi rảo bước trong công viên gần nhà với lòng biết ơn hoàn cảnh đã cho mình có cơ may sống nơi tương đối yên tĩnh, có cơ hội lang thang trên những con đường nho nhỏ cong cong, dốc lên dốc xuống, tha hồ một mình thì thâm với đất trời mây gió...yên tĩnh làm sao...

Mùa thu đã thực sự có mặt đủ đầy đây rồi, không khí lạnh lạnh nhưng không quá buốt giá như mùa đông, đặc biệt là lá vàng rơi lá tả, rơi trước mặt, rơi sau lưng theo từng cơn gió, âm thanh xào xạc của lá trong từng bước chân, để ý đến hơi thở vào ra...cảm nhận yên ắng, dễ chịu hơn như Sư Ông luôn chỉ dạy...với lòng biết ơn khi nghĩ đến có biết bao người đang trong cảnh cơ nhỡ...không được yên ổn như mình.

Đưa tay đón một chiếc lá thong dong vừa mới lìa cành, chiếc lá nằm trong lòng bàn tay...và tôi thấy tôi đang là chiếc lá:

Tôi chỉ là một chiếc lá vàng vừa mới lìa cành sau một mùa xuân êm ấm và mùa hạ tung bừng đầy màu sắc hương vị của thiên nhiên. Tôi không biết mình đã ra đời như thế nào nhỉ? Nhưng chắc chắn tôi có hẹn với một cây nào đó rồi thành ra một chiếc lộc non...có ai kể tiếp cho tôi rõ về hành trình tôi đến với thế gian này không? Âu cũng là cái duyên! Anh gió biết chuyện: em lá ơi, em biểu hiện bằng lời hát của cây đó, những giọt nhựa của cây trong những ngày lạnh giá...để khi mùa

xuân đến, lá được tách ra từ lớp vỏ xù xì của cành cây, em tròn xoe đôi mắt và ngơ ngác ngắm bầu trời một cách lặng lẽ, rồi khi những bông hoa xuân nở trên cành là lúc em mặc áo màu xanh mát mắt cười đùa trong thế giới thiên nhiên.

À thì ra là vậy: Tôi đến với cây vì muốn bốn mùa may và tô điểm cho cây chiếc áo mới, những chiếc áo rực rỡ sắc màu và làm cuộc sống thật ấm áp đỡ khăng khiu cô quanh hơn. Mùa xuân, chị em chúng tôi mặc lên thân cây bộ quần áo xanh mượt, mùa hè bộ quần áo xanh thẫm và mùa thu là bộ quần áo màu vàng, rồi mùa đông về thì lớp áo của chị em tôi là lớp vỏ cây xù xì đang ươm mùa dẹt tơ để tạo ra những mầm non mới cho một mùa xuân tràn đầy hứa hẹn. Và tôi cũng chẳng hiểu tại sao lúc vào đông nhiều chiếc lá có áo màu rực rỡ, cây thì áo đỏ, cây thì áo vàng, cây thì vẫn xanh mượt... Chắc lúc đó tại cây đang giận và lá cũng đang hờn...và vì thế mà vào những lúc như vậy trời rét và rất lạnh. Cây trụi lá chỉ còn những cành khăng khiu .

Tôi nhớ ngày mới có mặt cho mọi người, tôi nở một nụ cười thật đẹp với nắng, tôi thấy cuộc đời sao mà quá đáng yêu, chị em tôi hát rì rào, giọng cao giọng thấp nghe vui lắm, tôi ươm cả người đón lấy mùi hương của bông bưởi trắng tinh, chúng tôi chơi trò trốn tìm, kể cho nhau nghe những mẩu chuyện cổ tích, múa hát cả ngày khi các anh gió đến cùng chơi và cứ thế tôi đi theo các mùa, tôi cũng cuốn đi cả những bận rộn lo toan của cây khi vào mùa hoa, mùa quả.

Nhưng sao tôi lại chuyển vàng và đốm nắng hình như yếu đi rất nhiều? Anh gió không thèm trả lời mà cứ cười từ sáng đến chiều có khi híp cả mắt...và vì mãi cười, nên anh làm rụng cả mùa thu! Các bạn của tôi cũng lần lượt bỏ đi xa cùng anh gió...tôi nắm níu trên cành vẫy tay chào các bạn đi chơi . Một vài cô gái tuổi dậy thì đang nhặt những bạn lá vàng bóng vừa rơi xuống sân cỏ, đem về ép vào cuốn sổ tay cho khô rồi lấy bút mực tím nắn nét viết lên tâm sự đầu đời của mình...ôi dễ thương làm sao ! để cho ai đọc vậy?

Rồi thì chị em tôi khi nhiều khi ít, theo anh gió đi chơi, lăn tròn trên mặt đường...trong công viên, trên đường phố...tôi cảm nhận được, con đường mùa thu với anh gió và chị nắng, có sự tan chảy, quán quít của những trái tim thương yêu đang tìm đến với nhau...Tôi muốn mình lăn mãi trên dòng đời tấp nập buồn vui và nhất là muốn mình ngưng lại hành trình trong thời khắc có những cái nắm tay với nhau trải dài từ khu phố cho đến công viên, ngõ hẹp hay sân vườn nho nhỏ nhà ai...

Và tôi nhìn... và nắm tay anh gió, hỏi anh: có còn nhớ lúc em có mặt cho anh không? nhớ những phút giây em mặc áo xanh nhẹ để tiễn mùa đông ra đi, để đâu đâu bông hoa nở rộ đón hạ về mang nắng ấm nồng cho cây trở bông, kết trái...cho đến lúc em mặc áo vàng...vàng cả con đường anh qua...

Anh gió ơi, các bạn thân mến ơi, tôi đã hiện sinh và tái sinh theo bốn mùa xuân, hạ thu, đông với những yếu tố của đất trời. Và như vậy tôi chỉ là một chiếc lá nhỏ

noi hiện hữu theo mùa, rong chơi một cõi rồi tan vào hư vô, hòa vào cát bụi như chưa từng đến và cũng chưa từng đi, chỉ biết mình đã làm tròn bổn phận của chiếc lá cho trời đất mà thôi...

Các bản thân mến,

Tôi chớp mắt, mỉm cười với chiếc lá vàng vừa mới lìa cành, cảm ơn chiếc lá đã cho tôi chạm đến Vô Thường trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi. Đặt chiếc lá vàng xuống sân cỏ dưới chân, tôi chợt nghe hương sen thoang thoảng từ bàn thờ Bụt nhà Ngoại khi xưa quyện với mùi cơm cháy chấm với kho quẹt trong gian bếp sau hè...

Chiếc lá thân thương của tôi ơi, tôi tiễn em về với đất mẹ, em đi, để lại nỗi nhớ trong lòng tôi và biết bao người khác. Tôi bước tiếp với từng bước chậm chậm, nghe bên tai giọng nói rất dễ thương của chiếc lá bên đường: “Anh gió ơi, nếu còn nhớ em, hãy đợi mùa sau em sẽ về lại và chúng ta lại tay trong tay...”

Cám ơn chiếc lá đã cho tôi một buổi đi dạo thật đẹp khó quên./.

Hiên Trúc - Thu 2024

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC